

Arrest

nr. 316 329 van 13 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 23 mei 2024 met nr. 307 089 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 juli 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 15 januari 2020 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 26 februari 2020 dient verzoeker een volgend beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 19 maart 2020 niet-ontvankelijk. Verzoeker tekent geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 15 september 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 5 januari 2021 dit volgend verzoek opnieuw niet-ontvankelijk.

Verzoeker gaat in beroep tegen deze beslissing en op 28 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep bij arrest nr. X.

Op 18 augustus 2021 dient verzoeker een vierde beschermingsverzoek in. Op 30 maart 2022 wordt ook dit vierde beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker tekent geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Op 2 juni 2022 dient verzoeker een vijfde beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit huidig volgend verzoek op 31 augustus 2022 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U hebt nooit gewerkt, maar studeerde van kindsbeen af in de moskee in het dorp, en later in een madrassa in een naburig dorp.

Nadat u in de loop van 2017 uw koranstudie beëindigd had in de madrassa, werd u gezegd dat u verder onderricht zou krijgen in een nabijgelegen gebouw. U bracht naderhand uw namiddagen daar door. Men poogde u daar evenwel te hersenspoelen en klaar te stomen voor de Jihad, en er werd u onder meer geleerd om te gaan met een bomgordel. Twee van uw klasgenoten werden kort voor uw vertrek ingezet bij een aanslag, waar u mogelijk een film over te zien kreeg. Toen men u zei om zich klaar te maken voor een gelijkaardige actie vond u het welletjes, en u biechtte op aan uw vader wat daar gaande was. Hij bracht u onder bij zijn broer, waar u een vijftal dagen verbleef vooraleer u uw tocht aanvatte om het land te verlaten. Ondertussen werd uw vader kort gevangen gezet omdat men u zocht, maar hij kon vrij komen door interventie van de dorpsoudsten.

U verliet Afghanistan aan het einde van de zomer van 2017, en kwam aan in België op 17 april 2018, waar u ook een eerste keer om internationale bescherming verzocht op 20 juli 2018. Ter staving van uw relaas legde u voor: een taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een aantal foto's, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd.

Op 29 augustus 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan uw verblijf in uw voorgehouden regio van herkomst, noch aan de problemen die u daar gekend zou hebben. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 15 januari 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 26 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees bij dit tweede verzoek terug naar de zaken die u in uw eerste verzoek aanhaalde, en legde een aantal (kopieën van) documenten voor die u reeds naar aanleiding van uw eerste verzoek voor het Commissariaat-generaal en de RvV presenteerde: een taskara, een kopie van een brief van het districtshoofd, kopieën van documenten van de madrassa, kopieën van medische documenten, kopieën van foto's, een kopie van een reçu van een kleermaker, een kopie van een enveloppe, en een kopie van de taskara van uw vader.

Op 19 maart 2020 werd er een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en dient op 15 september 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen betreffende uw problemen met de taliban en uw recente herkomst uit uw dorp Qala Shekh te Chaparhar. U verklaarde dat de taliban nog steeds bij uw vader langskomen om naar u te vragen. Daarnaast zou u wegens uw lang verblijf in Europa als ongelovige worden beschouwd door de taliban en bij terugkeer door hen gedood worden. U haalde mentale moeilijkheden aan en dat u hier geen opvang of voldoende ondersteuning hebt. Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende stukken neer: een verzendcode van FedEx, een foto van een enveloppe, een tracking overzicht van de post, twee enveloppes, een vaccinatiekaart, een foto van uzelf, filmpjes over de regio op een USB-stick (o.a. een filmpje van uw vader die uw foto vasthoudt), de

aanwezigheidslijst van de madrassa waar u les volgde, en foto's van uw vrienden Hir. en Hik. die gedood werden door de taliban.

Op 5 januari 2021 werd er door het CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek genomen. Op 28 juli 2021 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen door de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 18 augustus 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen betreffende uw problemen met de taliban. U verklaarde dat de taliban uw vader opnieuw zijn komen bedreigen en hem een verrader hebben genoemd. U haalde aan dat u hier last heeft van stress en dat u hier op straat moet slapen. U legde geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek.

Op 31 maart 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal uw vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bij ontstentenis van geloofwaardige nieuwe elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U ging in mei 2022 naar Frankrijk en verzocht daar om internationale bescherming. Frankrijk oordeelde evenwel dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek, en u keerde terug naar België en deed hier een vijfde verzoek voor internationale bescherming op 2 juni 2022. U verklaart bij uw vijfde verzoek dat u bij uw vorige verzoeken gelogen had over uw achtergrond, en dat u in werkelijkheid in Jalalabad studeerde aan een universiteit en hier ook naar een madrassa ging. U zou in de problemen gekomen zijn met de taliban omdat u niet met hen wou meewerken. Ter staving van uw relaas legt u voor: een kopie van een taskara, een aantal opleidingscertificaten, een aantal badges en kaarten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

U verklaart bij uw huidige verzoek dat u bij uw vorige verzoeken om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde over uw studieachtergrond, en de problemen die u kende in Afghanistan. U legt ook een aantal stukken voor, waarmee u uw heden voorgehouden studieachtergrond probeert aan te tonen. Deze zaken kunnen uw kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming echter niet aanzienlijk groter maken, om onderstaande redenen.

Wat betreft ten eerste uw huidige verklaringen over uw studieachtergrond. U verklaart dat u in Afghanistan student geneeskunde was en Engelse les gaf in een privé instelling in Jalalabad waar u op dat moment ook woonde, en dat u wekelijks naar huis pendelde vanuit de stad (verklaring volgend verzoek dd. 26 juli 2022, afdeling 17.). U legt ook een aantal originele stukken voor om dit aan te tonen (documenten 2 -7). Bij uw vorige verzoeken hield u daarentegen voor enkel in de moskee en later in een religieuze school in en nabij uw thuisdorp gestudeerd te hebben, en nooit gewerkt te hebben. Er werd dan ook bij de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek geoordeeld dat u (onder meer) uw recente verblijfplaatsen voor uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk kon maken.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is ondertussen evenwel gewijzigd (zie infra), waardoor het vraagstuk van uw exacte verblijfplaatsen in Afghanistan in de jaren voor uw vertrek uit het land aan belang heeft ingeboet. Bovendien werden in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek ook de door uw voorgehouden problemen in uw land van herkomst op zichzelf genomen als weinig aannemelijk bevonden, waardoor nieuwe elementen omtrent uw plaatsen van verblijf voor uw vertrek uit het land, de eerder gedane vaststellingen omtrent de aannemelijkheid van de door u voorgehouden problemen niet kunnen omkeren. Zelfs als uw verklaringen over uw onderwijsachtergrond en uw verblijfplaatsen uit uw huidige verzoek voor waar genomen zouden worden en u werkelijk tijdlang in Jalalabad verbleven en gestudeerd hebt, zou dit daarom de kans niet aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het profiel van een student geneeskunde die ook wat Engelse les geeft, is daarnaast prima facie op zich niet van dien aard dat er vermoed kan worden dat u hierdoor te vrezen zou hebben voor vervolging.

U houdt ten tweede evenwel ook voor dat u ook gelogen zou hebben over de problemen die u kende in Afghanistan, en presenteert een ander relaas omtrent problemen met de taliban in een madrassa. U legt evenwel geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot deze voorgehouden "nieuwe" problemen; al de door u gepresenteerde stukken slaan enkel op uw onderwijs- en werkachtergrond. U betreft uw onderwijsachtergrond wel zijdelings bij uw voorgehouden nieuwe problemen, door te stellen dat "ze zeiden me dat ik door mijn werk in Jalalabad meer van nut was voor hun" (verklaring volgend verzoek dd. 26 juli 2022, afdeling 17.). Dit is echter niet meer dan een blote bewering uwentwege; uit niets van de stukken die u toevoegt bij uw huidige verzoek blijkt dat u problemen gehad zou hebben met de taliban. Uw verklaringen zijn ook vaag te noemen, ondanks de toch wel volumineuze notities die al genomen werden bij de DVZ: "ze gaven me geen details over wat ik moest doen [door mijn werk in Jalalabad], maar ze zijn tot veel in staat" (ibid.).

U zag er kennelijk geen graten in om bij uw vier vorige verzoeken de Belgische asielinstanties voor te liegen omtrent de werkelijke reden voor uw vertrek uit Afghanistan. Bij uw huidige verzoek legt u wel een aantal nieuwe stukken voor, maar de bij het huidige verzoek door u voorgehouden problemen berusten op niets dan blote beweringen uwentwege, die slechts vaag en zijdelings met de nieuwe stukken in verband staan. U vraagt bij uw huidige verzoek om (opnieuw) de kans te krijgen in detail de door u voorgehouden problemen te mogen uiteenzetten voor het Commissariaat-generaal (verklaring volgend verzoek dd. 26 juli 2022, afdeling 21.), maar het Commissariaat-generaal is enkel gehouden uw volgend verzoek in overweging te nemen als blijkt uit uw verklaringen en de stukken die u voorlegt dat u hiermee de kans aanzienlijk groter maakte in aanmerking te komen voor internationale bescherming. In het licht van de herhaaldelijke leugenachtigheid van uw vorige verklaringen, volstaan nieuwe voorgehouden problemen die op niets anders berusten dan loutere verklaringen, slechts zijdelings en door niets dan uw verklaringen in verband gebracht met nieuwe stukken, echter geenszins om de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu

in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact

gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48 tot en met 48/6, 57/6, §3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker is het oneens met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Hij zet uiteen:

“In het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, wees verzoeker erop dat hij gelogen had in zijn vorige verzoeken over zijn achtergrond. Hij gaf aan dat hij in werkelijkheid in Jalalabad studeerde aan de universiteit en dat hier ook aldaar naar de madrassa ging. Verzoeker verklaarde vervolgens dat hij evenwel in de problemen kwam omdat hij niet wou samenwerken met de taliban.

Door verzoeker werden verschillende aanvullende documenten neergelegd om zijn opleiding en scholing te staven tijdens zijn verblijf in afghanistan. Hieruit blijkt tevens op welke plaatsen verzoeker verbleef in Afghanistan.

Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen verzoeker deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die verzoeker aflegt.

In de bestreden beslissing wordt evenwel geen zorgvuldig oordeel gevormd over de afgelegde verklaringen van verzoeker in verband met de vrees die hij heeft ten opzichte van de taliban en, in het bijzonder, de documenten die hij overhandigde. Verzoeker benadrukte meermaals dat hij zich verontschuldigde omdat hij voorheen de waarheid niet had verteld. Hij gaf aan thans wel de waarheid te willen vertellen aan de hand van verschillende (persoonlijke) documenten die hij heeft bekomen. Hoewel dit verzoeker kwalijk kan worden genomen, dient er nog steeds een zorgvuldig oordeel te worden geveld over deze aangehaalde elementen door verzoeker tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming.

Door verzoeker werden verschillende documenten overgemaakt, gebundeld onder stuk 4, terwijl deze in de bestreden beslissing slechts worden omschreven als: "een aantal opleidingscertificaten, een aantal badges en kaarten", zonder in concreto een oordeel over deze documenten te vormen. De waarachtigheid van deze documenten wordt evenmin ter discussie gesteld. Uit deze documenten blijkt evenwel waar verzoeker heeft verbleven en dat hij effectief student was. Uit deze documenten kan tevens worden vastgesteld dat verzoeker, door zijn profiel van een student geneeskunde en zijn kennis van het Engels, een verhoogd risico heeft op vervolging door de taliban (gelet op de actuele veiligheidssituatie en zijn langdurig verblijf in Europa, zie hieronder).

Verzoeker gaf vervolgens ook toelichting over de problemen die hij reeds heeft gekend met de taliban, tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker deed dit op uitvoerige wijze en gaf onder meer toelichting op welke wijze hij werd benaderd door de taliban en dat hij werd opgedragen voor hen te werken (zie vraag 17, verklaring volgend verzoek dd. 26.07.2022). Verzoeker gaf uitvoerige details over de wijze waarop hij benaderd werd en wat er gebeurde. In de bestreden beslissing heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarentegen enkel oog voor het ontbreken van details over de verklaringen van verzoeker wat hij moest doen voor de taliban. Er kan nochtans worden vastgesteld dat verzoeker naar best vermogen, op basis van hetgeen hij wist (of beter: hetgeen hem werd verteld door de taliban), zijn persoonlijke vrees voor de taliban heeft toegelicht tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het gros van de door verzoeker afgelegde verklaringen blijft onbesproken in de bestreden beslissing, waaruit mag worden afgeleid dat deze verklaringen niet ter discussie worden gesteld en dus waarachtig voorkomen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan evenmin een verplichting opleggen aan verzoeker om te eisen dat verzoeker verplicht documenten voorlegt over zijn aangehaalde vrees alvorens te oordelen dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Dit is nochtans wat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing oplegt aan verzoeker: "In het licht van de herhaaldelijke leugenachtigheid van uw vorige verklaringen, volstaan nieuwe voorgehouden problemen die op niets anders berusten dan loutere verklaringen, slechts zijdelings en door niets dan uw verklaringen in verband gebracht met nieuwe stukken, echter geenszins om de kans aanzienlijker groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming" (stuk 1, pagina 3), waarmee het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn onderzoekverplichting schendt en een onzorgvuldig oordeel vormt. Verzoeker gaf zelf aan dat de vorige verklaringen niet strookten met de waarheid en dat hij thans wel de waarheid heeft verteld. De mogelijkheid moet derhalve bestaan, op basis van de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij overhandigde (stuk 4), om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de vrees van verzoeker niet langer aan te houden. Deze mogelijkheid wordt om die manier ontnomen aan verzoeker. Verzoeker verkreeg vervolgens ook geen persoonlijk onderhoud om de redenen waarom hij Afghanistan moest verlaten in detail toe te lichten aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker verzocht nochtans expliciet tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud: "Ik wens een kans voor een tweede interview,

zodat ik mijn verklaring in detail kan bespreken met jullie” (vraag 21, verklaring volgend verzoek dd. 26.07.2022), waarop niet wordt ingegaan door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing.

Hieruit blijkt dat de ingeroepen vrees door verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan op een onzorgvuldige manier werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

3. Verzoeker wijst er vervolgens op dat er geen redenen aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve met voldoende zekerheid vast dat verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit, ook al staat de werkelijke verblijfplaats van verzoeker binnen Afghanistan (voor zijn vertrek naar België) ter discussie.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder – Europa. Verzoeker verliet Afghanistan rond midden 2017. Verzoeker verbleef langdurig in Europa na zijn vertrek uit Afghanistan. Hij verbleef in België en ook, kortstondig, in Frankrijk. Het langdurig vertrek van verzoeker uit Afghanistan bevestigt tevens dat verzoeker vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker een kwetsbaar profiel, door zijn studies geneeskunde en, voornamelijk, Engels. Verzoeker verwijst hiervoor naar de documenten die hij overhandigde naar aanleiding van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming.

Door de samenhang van al deze elementen vrees verzoeker om gevisieerd te worden door de taliban. Dit verklaarde verzoeker ook naar aanleiding van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming.”

Vervolgens haalt verzoeker naast de socio-economische en humanitaire situatie, ook de veiligheids-situatie in Afghanistan na de machtsovername aan.

Ten slotte zet hij nog uiteen:

“Bovendien werd de verzoekende partij evenmin gehoord of er in haar hoofde dergelijke persoonlijk omstandigheden bestaan waardoor zij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan er zich niet toe beperken om te stellen dat het dan maar aan verzoeker zou toekomen om deze informatie te verschaffen

De verzoekende partij wijst er - in aansluiting bij het bovenstaande - tevens op dat beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de-factoregering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

De verzoekende partij wijst erop dat een nieuw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moest hebben plaatsgevonden, zodat hij in de gelegenheid werd gesteld om zijn vrees uiteen te zetten, en dit gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan.

Verzoeker wijst hiertoe op zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland en - in het bijzonder - Europa. Er werd niet afdoende onderzocht heeft of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan

Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en niet wordt betwist, wijst erop dat zijn individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden.

Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, dient het verzoek om internationale bescherming ook vanuit dit oogpunt te worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat waardoor verzoeker in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Essentiële informatie ontbreekt derhalve in het dossier.”

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 toe, alsook een bundeling van de documenten die hij overmaakte naar aanleiding van zijn huidige, vijfde beschermingsverzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op de terechtzitting van 17 mei 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota neer waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele situatie in Afghanistan.

Hierbij voegt verzoeker ook nog volgende stukken:

- foto's die zijn verwesterde levensstijl aantonen (stuk 1)
- getuigenverklaringen die zijn verwestering en inburgering bevestigen (stuk 2), meer bepaald van J.B. + kopie rijbewijs Nederland (stuk 2.1), C.S. + kopie rijbewijs (stuk 2.2), B.V. + kopie rijbewijs (stuk 2.3), J.H. + rijbewijs (stuk 2.4), A.S. + kopie rijbewijs (stuk 2.5), M.D.W. + kopie rijbewijs (stuk 2.6), A.K.Y. + kopie identiteitskaart (stuk 2.7), M.L. + kopie identiteitskaart (stuk 2.8) en W.J. + kopie identiteitskaart (stuk 2.9).

3.2. De verwerende partij maakt op 3 juli 2024 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan: Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “*Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van februari 2024.

3.3. Op 12 juli 2024 maakt verzoeker via JBox overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota over waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele situatie in Afghanistan.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een derde aanvullende nota neer, waarbij hij volgende stukken voegt:

- attest Taalonthaal (stuk 1) + aanwezigheidsformulieren Peperfabriek (stuk 1bis);
- getuigenis van mevrouw B.V. (vrijwilliger Peperfabriek) (stuk 2 + 2bis);
- getuigenverklaring A.T.V.Z. + kopie identiteitskaart (stuk 3);
- getuigenverklaringen D.C. + kopie identiteitskaart (stuk 4);
- attest vrijwilligerswerk bij Al Aqsa vzw (stuk 5);
- attest taekwondo (stuk 6);
- medische, sociale en psychologische opvolging bij Dokters van de Wereld (stuk 7).

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die

beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

Het Hof wijst er verder op dat de richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

Elk arrest van het Hof van Justitie, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd dat reeds van kracht was op het tijdstip waarop een vorig verzoek werd beslist, vormt een nieuw element in de zin van de artikelen 33, lid 2, onder d) en 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen, indien het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Dit kan het geval zijn zelfs wanneer de verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet naar het bestaan van dat arrest heeft verwezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, A.A. *tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)*, pt. 54 en 48).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, maar ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Wanneer aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van een volgend verzoek is voldaan, moet dit verzoek – zoals artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 verduidelijkt – ten gronde worden onderzocht overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, dat de fundamentele beginselen en waarborgen bevat die van toepassing zijn op verzoeken om internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 38).

Wanneer uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van een volgend verzoek, mag dit redelijkerwijs niet worden beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen of bevindingen die ter ondersteuning van de ontvankelijkheid ervan zijn aangevoerd, maar moet rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen die de verzoeker, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, tot staving van dat volgende verzoek heeft aangevoerd, ook wanneer deze feiten reeds zijn beoordeeld in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming dat definitief werd afgewezen (HvJ 13 juni 2024, C-563/22, *SN, LN tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 42-58).

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Op 3 maart 2022 nam de verwerende partij een beslissing waarbij verzoekers vierde beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Er werd geoordeeld dat gelet op verzoekers toenmalige individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding niet kon worden aangenomen.

In het kader van zijn huidige vijfde beschermingsverzoek van 2 juni 2022 verklaart verzoeker dat hij bij zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft gelogen over zijn achtergrond. Hij verklaart dat hij in werkelijkheid in Jalalabad studeerde aan een universiteit en daar ook naar de madrassa ging. Hij zou met de taliban in de problemen zijn gekomen omdat hij niet met hen wilde samenwerken. Ook legde verzoeker een aantal stukken voor waarmee hij heden zijn voorgehouden studieachtergrond probeert aan te tonen.

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer omwille van een verblijf in Europa of een gepercipieerde verwestering dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of ernstige schade. De verwerende partij licht ook toe dat het profiel van een student geneeskunde die ook wat Engelse les geeft prima facie op zich niet van dien aard dat er kan worden vermoed dat verzoeker hierdoor te vrezen zou hebben voor vervolging.

Verzoeker betwist deze analyse in het verzoekschrift, in zijn aanvullende nota's en ter terechtzitting. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij door zijn langdurig verblijf in het buitenland en in het bijzonder in Europa vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst. Hij stelt dat er onvoldoende is onderzocht of hij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd dan wel als een afvallige te worden beschouwd. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's de aandacht op zijn persoonlijke situatie, met name zijn langdurig verblijf in het buitenland en Europa in het bijzonder, zijn profiel als student geneeskunde en zijn kennis van het Engels.

Verzoeker legt bij zijn twee aanvullende nota's stukken neer ter ondersteuning van zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering.

De Raad herinnert eraan dat hij, in het kader van het thans voorliggende vijfde beschermingsverzoek, ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 106-113).

De stukken ter ondersteuning van zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering, zoals gevoegd bij de aanvullende nota's en die heden voorliggen, betreffen nieuwe elementen daar ze nog niet eerder werden beoordeeld in het kader van verzoekers vorige beschermingsverzoeken, noch voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Evenwel moet worden onderzocht of deze nieuwe elementen overeenkomstig de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en of er nieuwe feiten aan de orde zijn die deze kans aanzienlijk groter maken. Het onderzoek van de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen en de vraag of deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, moet gebeuren in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en van de meest recente landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan.

5.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat heden rekening moet worden gehouden met rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de begrippen politieke overtuiging en behoren tot een specifieke sociale groep. Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen immers verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

In dit verband wordt het volgende aangestipt.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen* (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofs-overtuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, pt. 44, en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond

wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, pt. 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 34). Krachtens artikel 10, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn maakt het daarbij niet uit of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Het Hof oordeelde ook dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn maar kan in voorkomend geval ook worden opgevat als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, *K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, pt. 51-52). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook mannen, daaronder begrepen minderjarige mannen, in die omstandigheden kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep en dat dergelijke vereenzelving ook voor hen kan worden opgevat als een grond van vervolging op grond van religieuze of politieke overtuigingen.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3. Zoals reeds aangehaald, moet verzoekers nood aan internationale bescherming ook in het kader van een volgend verzoek worden onderzocht in het licht van actuele en objectieve landeninformatie inzake zijn land van nationaliteit en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden. Op basis van de actuele en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele

doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername in augustus 2021 gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kaboel (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen

in de COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode van juli tot september 2023 (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022 en EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens dr.

Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land

hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

Hierbij merkt de Raad op dat bovenstaande analyse, onder meer is gebaseerd op recentere en vollediger landeninformatie die niet eerder voorlag, noch ten tijde van de vorige beschermings-verzoeken, noch ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 31 augustus 2022. Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat, na de machtsovername door de taliban, het talibanbeleid verder is geëvolueerd en verscherpt, met name een zuivering van de Afghaanse samenleving nastreeft waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia.

5.4. Ten slotte moet verzoekers huidige persoonlijke situatie in acht worden genomen. Zijn individuele omstandigheden kunnen immers sinds zijn vorige beschermingsverzoeken alsook sinds het nemen van de bestreden beslissing zijn geëvolueerd en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele

omstandigheden dan ten tijde van het voormeld arrest, hetgeen een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. Immers is de mate van (toegeschreven) verwestering evolutief.

5.4.1. In casu, is verzoeker een jongeman van wie niet wordt betwist dat hij is geboren op 10 juli 1998. Evenmin wordt betwist dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft.

Het staat vast dat verzoeker in België aankwam op 17 april 2018 en alhier een eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 20 juli 2018. Hij verblijft sinds 2018 onafgebroken in Europa.

In zoverre verzoeker beweert dat hij Afghanistan in 2017 heeft verlaten, is hij aldus als jongvolwassene uit het land vertrokken. Verzoeker was bij aankomst in België reeds negentien, bijna twintig jaar oud.

5.4.2. In het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken werd geen geloof gehecht aan verzoekers recent verblijf in het Afghaanse dorp Kala Sheikh, district Charparhar in de provincie Nangarhar. In andere woorden: verzoeker wist niet aannemelijk te maken dat hij tot aan zijn komst naar België heeft verbleven in het Afghaanse dorp Kala Sheikh, district Charparhar in de provincie Nangarhar, zijn regio van herkomst.

Heden verklaart verzoeker dat hij in werkelijkheid in Jalalabad studeerde. Hij was student geneeskunde aan de universiteit Rokan in Jalalabad. Verzoeker verbleef in Jalalabad en keerde een keer per week terug naar zijn familie in het dorp. Ook gaf verzoeker Engelse les in een privé-instelling in Jalalabad.

Verzoeker heeft in het kader van zijn huidige vijfde beschermingsverzoek verschillende stukken neergelegd bij het CGVS om zijn onderwijsachtergrond en verblijf in Jalalabad te staven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierover warm en koud tegelijk blaast.

Eenzijds kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat deze stukken inhoudelijk werden onderzocht. De verwerende partij beperkt zich tot de bemerking dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben en dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie hetzij via namaak. De verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet haar de verplichting oplegt om het beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron. Verder benadrukt de Raad dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen worden bekeken en in hun geheel moeten worden beoordeeld, en dit overeenstemming met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

(....)

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”

Anderzijds stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing: *“Zelfs als uw verklaringen over uw onderwijsachtergrond en uw verblijfplaatsen uit uw huidige verzoek voor waar genomen zouden worden en u werkelijk tijdlang in Jalalabad verbleven en gestudeerd hebt, zou dit daarom de kans niet aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het profiel van een student geneeskunde die ook wat Engelse les geeft, is daarnaast prima facie op zich niet van dien aard dat er vermoed kan worden dat u hierdoor te vrezen zou hebben voor vervolging.”*

Of de verwerende partij aldus geloof hecht aan verzoekers verklaring dat hij tot voor zijn vertrek uit Afghanistan in Jalalabad zou hebben verbleven, daar geneeskunde zou hebben gestudeerd en Engelse les zou hebben gegeven, is aldus niet duidelijk.

Daar er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden bij het CGVS, is verzoeker ook niet nader bevraagd over de voorgelegde documenten noch over zijn nieuwe verklaringen.

Nochtans acht de Raad het noodzakelijk om hierover uitsluitsel te krijgen, daar verzoekers beweerde onderwijsachtergrond en verblijfplaatsen in Afghanistan wezenlijke elementen uitmaken van zijn individueel profiel, hetgeen van belang is om de risico's bij terugkeer te kunnen beoordelen.

5.4.3. Zoals hierboven vermeld, liggen er heden stukken voor ter ondersteuning van zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering, die nieuwe elementen betreffen daar ze nog niet eerder werden beoordeeld in het kader van verzoekers vorige beschermingsverzoeken, noch voorlagen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Het betreffen stukken voorgelegd bij de aanvullende nota's vermeld in punten 3.1 en 3.4 en die verband houden met zijn persoonlijke ontwikkeling en activiteiten sinds zijn aankomst in België.

Hieruit blijkt dat verzoeker Nederlands spreekt en een breed Belgisch sociaal netwerk heeft opgebouwd. Hij gaat naar de Peperfabriek waar hij de Nederlandse taal leert. Hij wordt omringd door zijn sociaal assistente en een vrouw die hem Nederlands leert in de conversatieklassen van Taalonthaal in de Peperfabriek, waarvan hij tevens foto's voorlegt. Deze vrouw verklaart dat hij omwille van zijn hoge opleiding en zijn goede kennis van het Engels een goede basis heeft om snel en correct Nederlands te leren. Verzoeker volgt daarnaast sportlessen en bezoekt musea en de bibliotheken. Zij verklaart dat verzoeker gesprekken over verschillen tussen normen en waarden zoals gelijkheid tussen man en vrouw, religies en democratie niet meer uit de weg gaat en probeert deel te nemen aan de Belgische samenleving. Ze vindt het bemoedigend om te zien hoe een jonge geest openstaat voor nieuwe ideeën en indrukken en er echt over nadenkt. Er ligt ook een getuigenverklaring voor van haar zoon die eveneens sociale contacten onderhoudt met verzoeker.

Verzoeker verblijft in België bij Afghaanse vrienden. In zijn vrije tijd sport hij en werkt hij als vrijwilliger bij Al Aqsa, een Afghaans jongerencentrum. Hij legt daartoe getuigenverklaringen voor van een medewerker van Al Aqsa alsook van zijn leerkracht taekwondo, die stelt dat hij perfect is geïntegreerd in de groep. Er liggen daarnaast nog tal van getuigenverklaringen voor van Belgische personen die sociale contacten met verzoeker onderhouden. Deze brieven schetsen in enige mate de levensloop en activiteiten van verzoeker in België, geven aan dat hij heel goed is ingeburgerd in en zich inzet voor de Belgische samenleving en dat hij de taal goed heeft aangeleerd. Uit de verklaringen blijkt verder ook dat verzoeker zeer gemotiveerd is om verder zijn leven in België zelfstandig op te bouwen alsook respectvol en plichtsbewust in het leven staat. Er liggen tevens foto's voor van verzoekers sociaal leven in België.

5.4.4. Tijdens de terechtzitting wijst verzoeker op zijn langdurig verblijf van zes jaar in België. Verzoeker verklaart voorts nog gelovig te zijn, de koran goed te kennen en mee te doen aan de ramadan. Hij stelt dat *"iedereen de koran gebruikt voor zijn eigen wil"*, dat veel onschuldige mensen vermoord worden door een verkeerde lezing van een soera in de koran, en kan zich niet vinden in de lezing van de koran door de taliban; hij verklaart dat zij de koran misbruiken. Tijdens de terechtzitting haalt verzoeker verder aan dat hij in 2016 aan de universiteit in Jalalabad geneeskunde begon te studeren, en dat hij met deze opleiding begon *"om de mensen te helpen nadat hij veel lichamen van mensen gezien had"*. Verzoeker was de eerste persoon in zijn familie die hoger onderwijs genoot. Verder verwijst verzoeker nog naar de meisjes met wie hij samen studeerde op de universiteit voor de machtsovername door de taliban, die heden al drie jaar niet meer naar school mogen gaan. Ook refereert hij aan de vrijheid van meningsuiting, de gelijkheid van mannen en vrouwen en het belang van verkiezingen. Verzoeker verklaart zich ter terechtzitting uitdrukkelijk tegen de strenge conservatieve visie van de taliban en de wijze waarop zij de regels van de islam interpreteren.

5.4.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad op basis van de verzoekers verklaringen ter terechtzitting alsook op basis van de bijkomende stukken die hij neerlegt bij zijn aanvullende nota's vast dat er heden wat betreft zijn persoonlijke situatie niet te veronachtzamen nieuwe elementen voorliggen die relevant zijn in het kader van een risicoanalyse omwille van een toegeschreven verwestering of toegeschreven normoverschrijding, en die een beter zicht bieden op de concrete invulling van zijn verblijf en levensomstandigheden in België sinds zijn aankomst.

6. Samengevat blijkt uit wat voorafgaat dat bij de beoordeling van verzoekers vijfde beschermings-verzoek rekening moet worden gehouden met de evolutie van het talibanbeleid in Afghanistan, zoals uiteengezet in punt 5.3, alsook met elementen inzake verzoekers individuele evolutie en situatie die aan het licht zijn gekomen sinds zijn vorige beschermingsverzoeken en het nemen van de bestreden beslissing, zoals besproken in punt 5.4, waarbij deze nieuwe elementen tevens moeten worden beoordeeld in het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals toegelicht in punt 5.2. Deze rechtspraak kan een weerslag hebben op de beoordeling van verzoekers vijfde beschermings-verzoek. Deze beoordeling mag zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

De Raad bemerkt tevens, gelet op de nieuwe elementen die door verzoeker werden aangereikt, dat er voor verzoeker een aantal risicobepalende factoren lijken te bestaan, waarvan moet worden nagegaan of zij, cumulatief beschouwd, voldoende zijn om te besluiten dat voor hem in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding in het buitenland. Deze

nieuwe elementen bevatten een ernstig begin van aanwijzing dat verzoeker mogelijk onder hogergenoemde risicoprofielen zou kunnen vallen.

Er zijn tevens niet te veronachtzamen indicaties aanwezig dat verzoekers persoonlijke omstandigheden eventueel moeilijkheden kunnen opleveren bij een terugkeer naar Afghanistan waarbij hij desgevallend het risico kan lopen om onder de negatieve aandacht van de taliban te komen. Verzoekers mening over de taliban, de positie van vrouwen en hun toegang tot onderwijs, vrijheid van meningsuiting en religie, zoals geuit ter terechtzitting, lijkt immers blijkt te geven van opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed en het beleid van de taliban, de de-facto-overheid in Afghanistan of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving.

De Raad verwijst in deze naar de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven aan de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging', zoals uiteengezet in punt 5.2, en het uitputtend en grondig onderzoek dat moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

Evenwel laten de in de huidige fase van de procedure voorliggende nieuwe elementen, die een impact kunnen hebben op de beoordeling van de beschermingsnood van verzoeker, de Raad onvoldoende toe om een compleet en correct beeld te krijgen van het geheel van diens omstandigheden, zodat het ook niet mogelijk is om een volledige en ex nunc beoordeling te maken van het risico op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Omwille van de omstandigheden van de terechtzitting, kan de Raad zich geen volledig beeld vormen van de oprechtheid en sterkte van verzoekers mening of overtuiging en de eventueel door hem verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten en evenmin om de mate waarin hij daardoor de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen trekken op afdoende wijze in te schatten.

Verzoeker moet tevens, in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook een volledige en ex-nunc beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. In dit verband wordt aangestipt dat verzoeker een eerste beschermingsverzoek indiende op 20 juli 2018 en bij het CGVS werd gehoord op 18 juni 2019, dit is ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Verzoeker is daarna niet meer uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud na de machtsovername door de taliban. Hij is aldus nog nooit gehoord door het CGVS in het kader van een persoonlijk onderhoud na de machtsovername door de taliban.

Zoals reeds vermeld, acht de Raad het noodzakelijk uitsluitel te krijgen over verzoekers onderwijsachtergrond en verblijfplaatsen in Afghanistan, daar deze wezenlijke elementen uitmaken van zijn individueel profiel, hetgeen van belang is om de risico's bij terugkeer te kunnen beoordelen.

In het licht hiervan kan het relevant zijn verzoeker omstandig te horen omtrent zijn onderwijsachtergrond en verblijfplaatsen in Afghanistan, de omstandigheden en invulling van zijn leven tijdens zijn verblijf in België, zijn gedachten of meningen over de taliban en hun beleid alsook over de traditionele Afghaanse samenleving en elementen van (toegeschreven) verwestering, waarvan hij reeds een begin van bewijs levert in zijn aanvullende nota's en verklaringen ter terechtzitting, en de eventuele impact van dit alles op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele objectieve landeninformatie, en de daarin geschetste risicoprofielen. Het lijkt aangewezen verzoeker hierover meer uitgebreid te horen middels een nieuw persoonlijk onderhoud nu de terechtzitting van de Raad daarvoor in casu niet geschikt is.

Een verder onderzoek naar verzoekers profiel, de door hem aangehaalde elementen en desgevallend de mogelijke risico's bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak, dringt zich dan ook op.

Het gebrek aan een meer doorgedreven onderzoek verhindert de Raad om deze beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities

en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft en met de landeninformatie die reeds hoger werd besproken en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

7. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad, op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES